Vlaams Parlement

stuk **992** (2010-2011) – Nr. 3
ingediend op 14 juni 2011 (2010-2011)

Voorstel van resolutie

van de heren Matthias Diependaele, Ward Kennes en Jan Roegiers,
mevrouw Fientje Moerman en de heren Boudewijn Bouckaert
en Filip Watteeuw

betreffende het ondersteunen van het Baskische vredesproces

Verslag

namens de Commissie voor Buitenlands Beleid,
Europese Aangelegenheden en Internationale Samenwerking
uitgebracht door mevrouw Fatma Pehlivan

verzendcode: BUI

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: de heer Frank Creyelman.

Vaste leden:
de heren Ludwig Caluwé, Paul Delva, mevrouw Sabine Poleyn, de heer Johan Verstreken;
de heer Frank Creyelman, mevrouw Katleen Martens, de heer Christian Verougstraete;
de dames Ann Brusseel, Fientje Moerman;
mevrouw Fatma Pehlivan, de heer Jan Roegiers;
de heren Matthias Diependaele, Marc Hendrickx;
de heer Peter Reekmans;
de heer Luckas Van Der Taelen.

Plaatsvervangers:
de heren Lode Ceyssens, Carl Decaluwe, Ward Kennes, Veli Yüksel;
de heer Johan Deckmyn, mevrouw Marijke Dillen, de heer Stefaan Sintobin;
de heren Marnic De Meulemeester, Bart Tommelein;
de heer Philippe De Coene, mevrouw Mia De Vits;
de dames Danielle Godderis-T'Jonck, Liesbeth Homans;
de heer Jurgen Verstrepen;
de heer Bart Caron.

Toegevoegde leden:
de heer Christian Van Eyken;
de heer Karim Van Overmeire.

Stukken in het dossier:
992 (2010-2011) – Nr. 1: Voorstel van resolutie
– Nr. 2: Amendement

INHOUD

I. Inleidende toelichting door de heer Matthias Diependaele namens de indieners van het voorstel van resolutie 4
II. Bespreking 5
1. Tussenkomst van mevrouw Fatma Pehlivan 5
2. Tussenkomst van de heer Ward Kennes 6
3. Tussenkomst van de heer Karim Van Overmeire 6
4. Tussenkomst van de heer Peter Reekmans 8
5. Tussenkomst van de heer Ludwig Caluwé 8
6. Tussenkomst van mevrouw Ann Brusseel 8
7. Tussenkomst van de heer Frank Creyelman 8
8. Replieken van de heer Matthias Diependaele 9
III. Stemming 9
Gebruikte afkortingen 10
Tekst aangenomen door de commissie 11

In de Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden en Internationale Samenwerking werd op datum van dinsdag 7 juni 2011 een voorstel van resolutie betreffende het ondersteunen van het Baskische vredesproces besproken. Het voorstel van resolutie in kwestie stond reeds een eerste keer geagendeerd voor behandeling op dinsdag 24 mei 2011. Toen werd, staande ter zitting, echter uitstel van behandeling gevraagd door de eerste indiener, de heer Matthias Diependaele, ten einde verder overleg tussen de resolutieindieners mogelijk te maken. De recente ontwikkelingen in Spanje, met name het toelaten door het Spaanse Grondwettelijk Hof tot de lokale verkiezingen van de partij Bildu in Baskenland en de door deze partij behaalde resultaten bij de daar op 22 mei 2011 gehouden lokale verkiezingen noopten immers tot een herformulering van de tekst. Op datum van maandag 6 juni 2011 resulteerde dit overleg in de indiening van een amendement (amendement nr. 1) waarin de volledige tekst van het voorstel van resolutie werd vervangen. Dienovereenkomstig werden de besprekingen dan ook gevoerd op basis van dit laatste document (*Parl. St.* Vl. Parl. 2010-11, nr. 992/2).

I. INLEIDENDE TOELICHTING DOOR DE HEER MATTHIAS DIEPENDAELE NAMENS DE INDIENERS VAN HET VOORSTEL VAN RESOLUTIE

De heer *Matthias Diependaele* wijst bij de aanvang van zijn uiteenzetting op het feit dat het voorliggende voorstel van resolutie ondertekend werd door niet minder dan zes politieke partijen, hetgeen erop wijst dat het binnen dit parlement bijzonder breed gedragen wordt. Een en ander betekent meteen ook dat er hier geen nood meer is aan een uitgebreide toelichting.

Dat er hieromtrent een dergelijke brede consensus bereikt kon worden strekt alleszins tot tevredenheid. Om niet beschuldigd te kunnen worden van enigerlei poging tot inmenging in interne Spaanse aangelegenheden, hebben de indieners ook pas de agendering in commissie gevraagd na de lokale en regionale verkiezingen die op 22 mei 2011 plaatsvonden in Spanje. De ontwikkelingen die zich naar aanleiding van die verkiezingen hebben voorgedaan noopten overigens tot een zekere herwerking van de initiële tekst. Vandaar dat er bij een eerste agendering van dit voorstel van resolutie op 24 mei 2011 om een kort uitstel werd gevraagd.

De heer Diependaele wijst er verder op dat het onderhavige voorstel van resolutie in wezen toepasselijk is op heel wat conflicten. Dat er hier specifiek gewag gemaakt wordt van Baskenland (en bij uitbreiding Spanje) heeft er enkel mee te maken dat het Baskische conflict tot zeer recentelijk het enige nog resterende gewapende conflict in Europa was. Buiten Europa ware deze resolutie echter ook zeer wel bruikbaar en wel omdat er geen uitspraak in wordt gedaan over de eigenlijke grond van het conflict. Of Baskenland nu al dan niet onafhankelijk moet worden is uitdrukkelijk niét het voorwerp van deze resolutie. Het staat eenieder vanzelfsprekend vrij daar een eigen mening over te hebben, maar deze wordt in de voorliggende tekst zeker niet geëxpliciteerd.

Wat met dit voorstel van resolutie dan wel wordt beoogd, is het ondersteunen van het hernieuwde vredesproces dat daar de laatste jaren op gang is gekomen. De spreker benadrukt dienaangaande dat hij de wandaden van beide partijen gelijkelijk veroordeelt, en zeker het ETA-terrorisme dat al meer dan 820 dodelijke slachtoffers geëist heeft, waaronder ook heel wat democratisch verkozen politici van diverse bestuursniveaus. Ook andere wandaden, zoals de gewelddaden die gepaard gaan met de zogenaamde 'revolutionaire belastingen' veroordeelt men in dit voorstel van resolutie uitdrukkelijk.

In de periode 2006-2007 had de heer Zapatero tijdens de verkiezingscampagne aangekondigd dat hij, indien verkozen, gesprekken zou aanknopen met de ETA. Er lijkt daartoe ook wel degelijk een poging te zijn ondernomen, maar die is duidelijk mislukt. Uit de aard der zaak kan niemand nagaan hoe ernstig die poging was, laat staan waarom ze precies mislukt is. In elk geval was dit een eerste stap.

Over het laatste anderhalf jaar zijn er diverse nieuwe initiatieven genomen van Baskische kant uit. Deze worden uitgebreid opgesomd in de tekst. Leidend beginsel bij dit alles is wel dat men het geweld wil afzweren en wil kiezen voor een vreedzaam proces. Dat heeft meteen ook heel wat internationale steunbetuigingen opgeleverd. Finaal heeft een en ander ook geleid tot de aankondiging van een staakt-het-vuren door de ETA met mogelijkheid tot internationale controle en dergelijke meer.

Men gaat daarbij uit van de zogenaamde 'Mitchell Principes' die hun naam ontlenen aan de Amerikaanse senator George John Mitchell die mee de Goede Vrijdagakkoorden van 1998 in Noord-Ierland heeft onderhandeld. Het betreft hier zes principes die noodzakelijk zijn als basis voor een succesvol vredesproces. In concreto gaat het daarbij over: (1) door middel van democratische en exclusief vredevolle middelen de politieke problemen oplossen; (2) de totale ontwapening van alle paramilitaire organisaties; (3) de garantie dat de ontwapening verifieerbaar is door een onafhankelijke commissie; (4) afzien van oppositie tegen inspanningen van anderen, tegen het gebruik van macht of ermee dreigen om zo de gang van zaken te beïnvloeden; (5) zich neerleggen bij de voorwaarden van het akkoord wanneer dat eenmaal aanvaard is, en zich ertoe verbinden om, bij eventuele onenigheid over bepaalde aspecten, via democratische en vredevolle weg die aspecten bij te sturen; en (6) dringend bepleiten dat dodelijke wraaknemingen of folteringen stoppen en effectieve stappen ondernemen om die te vermijden. Samen genomen zouden deze grondregels een goede basis moeten opleveren voor het verder verloop van het vredesproces in Baskenland.

Een en ander heeft ook geleid tot een aantal verklaringen van Baskische kant, waarvan de heer Diependaele er een citeert die zijns inziens zeer goed weergeeft waar het hier precies om draait: "The democratic process must be developed in the complete absence of violence and without interference. Dialogue and negotiation among the political forces should be governed by the principles of Senator Mitchell. No-one will use force or threaten the use of force in order to influence the course or result of the multiparty negotiations nor to try to modify any agreement which results from them.". De keuze voor onderhandelingen en het verwerpen van geweld of zelfs maar het dreigen met geweld als middel, kan bezwaarlijk nog nadrukkelijker verwoord worden.

Volgens de heer Matthias Diependaele is Vlaanderen ook een voorbeeld bij uitstek van de manier waarop men ook op vreedzame wijze tot diepgaande hervormingen van het staatsbestel kan komen. Ongeacht de politieke meningsverschillen over de finaliteit van deze staatshervorming is er hier nooit enig geweld gebruikt. Hetgeen volgens de spreker best iets is om trots op te zijn.

In Noord-Ierland, Baskenland, Corsica, Bretagne en dergelijke meer is het er vaak minder vreedzaam aan toegegaan. Voor wat dat betreft mag Vlaanderen zichzelf best tot voorbeeld stellen. Vandaar ook dit voorstel van resolutie en de erin vervatte specifieke vraagpunten ten aanzien van de Vlaamse Regering.

Het lid benadrukt daarbij nogmaals dat het niet de bedoeling is om zich, via dit voorstel van resolutie, ook maar op enigerlei wijze te mengen in interne Spaans-Baskische aangelegenheden, maar dat we hiermee louter en alleen onze steun uitspreken voor het verder bewandelen van de reeds ingeslagen weg die moet leiden naar een vreedzame en democratische oplossing van deze al veel te lang aanslepende kwestie.

II. BESPREKING

1. Tussenkomst van mevrouw Fatma Pehlivan

Mevrouw *Fatma Pehlivan* stelt insgelijks met tevredenheid vast dat het voorstel van resolutie een breed draagvlak heeft in dit parlement. Ze onderschrijft verder de stelling

van de heer Diependaele dat het geenszins de bedoeling is om zich te mengen in interne Spaanse aangelegenheden. Rekening houdend met onze eigen problemen hier in België en in Vlaanderen ware zulks vermoedelijk ook niet geheel gepast. Ze benadrukt dat het voorstel van resolutie vooral moet gezien worden als een symbolische ondersteuning van het vredesproces en een verwerping van alle wapengeweld en het daaruit voortkomende menselijke leed.

2. Tussenkomst van de heer Ward Kennes

De heer *Ward Kennes* dankt de heer Diependaele voor het initiatief dat hij in deze genomen heeft en schaart zich achter de door hem verschafte toelichting. Vooral het benadrukken van de nood aan een geweldloze aanpak heeft gemaakt dat de verschillende politieke fracties zich massaal achter dit voorstel van resolutie konden scharen.

Vanuit Vlaanderen is er overigens al langere tijd nogal wat aandacht en sympathie voor de Basken, mee omdat ze net als wij verwikkeld zijn in een proces van regionalisering en afbakening van eigen bevoegdheden. Het spreekt daarbij voor zich dat er geen alleenzaligmakende formule bestaat voor dat soort van emancipatieprocessen. Elke regio moet voor zichzelf de juiste weg zoeken, zonder inmenging van buitenaf.

De vraag aan de Vlaamse Regering om initiatieven te nemen ten einde de banden tussen Vlaanderen en Baskenland verder uit te bouwen en te versterken doet daar in genen dele afbreuk aan.

3. Tussenkomst van de heer Karim Van Overmeire

De heer *Karim Van Overmeire* wenst toch een lichte nuance aan te brengen bij het zich hier aftekenende 'eenheidsdenken'. Hij verklaart dienaangaande dat hij persoonlijk zeker voorstander is van keuzevrijheid voor de Basken om al dan niet een zelfstandige staat binnen Europa te worden. Iets wat trouwens ook vervat zit in het beginsel van het zelfbeschikkingsrecht der volkeren. Een beginsel dat enigszins problematisch is, aangezien het enerzijds wel geponeerd wordt, maar er anderzijds geen procedure voor de operationalisering van dat recht is voorzien. Hoe het ook zij, al van jongs af draagt hij het idee van het 'Europa der Volkeren' een warm hart toe.

De heer Van Overmeire stelt dat hij zich derhalve in globo wel kan terugvinden in de toelichting, maar dat hij toch zo zijn twijfels heeft bij het feit dat er gewag gemaakt wordt van een permanent en internationaal gecontroleerd staakt-het-vuren. Zulks lijkt hem met betrekking tot het Baskische vredesproces niet evident, met name omdat dit proces (vooralsnog) een heel stuk minder gestructureerd is dan het toenmalige vredesproces in Noord-Ierland.

Tevens wijst hij erop dat in Spanje nog steeds wetgeving vigeert die toelaat om politieke partijen buiten de wet te stellen en/of van deelname aan de verkiezingen uit te sluiten. Dat het Spaanse Grondwettelijk Hof (ingaande tegen een eerdere negatieve beslissing van het Spaanse Hooggerechtshof) uiteindelijk kort voor de verkiezingen van 22 mei 2011 besliste dat de Baskische partij Bildu toch mocht deelnemen aan de lokale verkiezingen was een geluk voor het vredesproces in Baskenland. De partij in kwestie behaalde immers zowat 26 percent van de stemmen en werd daarmee meteen ook de tweede grootste politieke partij in Baskenland. Omgekeerd betekent een en ander echter ook dat, afhankelijk van de beslissing van een Spaanse juridische instantie, een kwart van het electoraat potentieel monddood gemaakt had kunnen worden. Dat blijft toch een pijnpunt, want niets garandeert dat in de toekomst geen partijen meer van de verkiezingen en dus van participatie aan het democratisch gebeuren zullen worden uitgesloten.

Daarnaast laat de spreker ook nog opmerken dat hij het wel enigszins betreurt dat er zoveel Engelse citaten werden opgenomen in het voorstel van resolutie. Daar had minstens

een vertaling bij gehoord. In de mate dat dit Vlaams Parlement vecht voor de positie van het Nederlands, is het noodzakelijk dat het ter zake zelf ook consequent is. Men mag hier alleszins geen gewoonte van maken.

In het voorstel van resolutie wordt ook boudweg beweerd dat het past in een bredere oproep aan en van de internationale gemeenschap. Er wordt dienaangaande weliswaar gewag gemaakt van de UNPO en van enkele Europarlementsleden, maar blijkbaar is tot op heden in geen enkele staat of regio een soortgelijke resolutie gestemd. Zulks vermindert het soortgelijk gewicht van deze resolutie natuurlijk in niet geringe mate. In het verlengde daarvan dreigt overigens ook de Vlaamse Regering in de problemen te komen, aangezien men haar hier vraagt om deze kwestie, waar mogelijk, aan te kaarten op Europees niveau. De vraag en de betrachting zijn ongetwijfeld lovenswaardig, maar de praxis dreigt tegen te vallen en zelfs contraproductief te zijn voor Vlaanderen.

Eenzelfde probleem stelt zich mutatis mutandis ook bij de motivering, met name daar waar Vlaanderen zichzelf presenteert als na te volgen voorbeeld en bron van inspiratie. Hoewel bescheidenheid in politiek opzicht geen deugd is, gebiedt de eerlijkheid toch om te erkennen dat de constellatie waarin de zaken zich hier ontwikkeld hebben, dermate verschilt van die in Spanje, dat een en ander op zelfoverschatting begint te lijken. Persoonlijk is de spreker in elk geval eerder geneigd om bewondering op te brengen voor de realisaties van de Basken in hun strijd om meer autonomie. Met een bevolking van nauwelijks twee à drie miljoen mensen op een totaal van 46 miljoen Spanjaarden zijn ze er immers in geslaagd om – onder andere in fiscaal opzicht – een beter autonomiestatuut uit de brand te slepen dan de Vlamingen (die toch de meerderheid vormen in dit land) in België ooit hebben gekund.

Ten slotte stelt de heer Karim Van Overmeire ook vast dat de tekst van de resolutie gekaderd wordt in de Vlaamse ambitie om zichtbaar te zijn op het internationale toneel. Ter zake kan men zich tot wel wat vragen stellen. Hij citeert uit een, naar aanleiding van het bezoek van Bart De Wever aan David Cameron, in Doorbraak verschenen artikel van de hand van een zekere Katleen Van den Heuvel (vermoedelijk een pseudoniem): “Het internationale aspect van de Vlaamse staatswording is nooit echt de sterkste kant geweest van de Vlaamse beweging en haar politieke vleugel, die liever allianties sloten met volksnationale vertegenwoordigers van soms marginale minderheden of met al even marginale nationalistische rechts-radicalen, dan ook maar gezien te worden in de buurt van een vertegenwoordiger van een buitenlandse regering.”. Deze stelling is terecht en lijkt mutatis mutandis ook meer en meer op te gaan voor dit parlement en deze commissie.

Enige zelfreflectie over onze situatie ware allicht wenselijk. De befaamde vijf resoluties over een verdere staatshervorming werden onderhand al meer dan tien jaar geleden aangenomen in dit Vlaams Parlement en nog steeds ziet men geen enkele mogelijkheid om ze concreet ten uitvoer te leggen. We zijn daarenboven de belangrijkste deelstaat van een Belgische federatie die volledig geblokkeerd zit en onderhand al bijna een jaar zonder regering zit. In die context is het dan toch bevreemdend dat deze commissie zich bezighoudt met allerhande relatief onschuldig lijkende ver-van-ons-bedthema’s, zoals daar zijn: homorechten in Afrika, visserijrechten van het Sahrawi-volk, een gevangen genomen Israelische soldaat, het Baskische vredesproces en de situatie van christelijke minderheden in het Midden-Oosten. Al bij al begint een en ander een steeds hoger ‘senaatgehalte’ te krijgen. Ondanks, of net doordat het hier een totaal onnutte parlementaire instelling is, stemt de Belgische Senaat voortdurend hoogdravende resoluties waar niemand in de feiten iets aan heeft. In het licht van de toch ernstige politieke situatie is het dan ook jammer te moeten vaststellen dat we ons met dit soort van resoluties meer en meer ontwikkelen in de richting van een parlementaire Robin Hood die met een speelgoedboog zijn speelgoedpijltjes afschiet op nagenoeg de rest van de wereld. Dit terwijl we er net belang bij hebben om ‘goodwill’ te kweken bij de buitenlandse instanties die er echt toe doen.

Als voormalig voorzitter van deze commissie heeft de heer Karim Van Overmeire overigens uit de eerste hand kennis kunnen nemen van de retissenties van de meeste, zo niet alle, Europese staten om contacten te onderhouden met de Vlaamse deelstaat. Reden temeer dus om heel erg in te zetten op het leggen van contacten met andere EU-lidstaten.

Ondanks die bedenkingen spreekt het voor zich dat het lid in plenaire vergadering – in deze commissie heeft hij als toegevoegd lid geen stemrecht – wel degelijk voor deze behartigenswaardige resolutie zal stemmen. Hij heeft immers heel veel sympathie voor het Baskische autonomiestreven, dat hij een verdere succesvolle en vreedzame ontwikkeling toewenst.

4. Tussenkomst van de heer Peter Reekmans

De heer *Peter Reekmans* stelt dat de LDD-fractie dit voorstel van resolutie weliswaar mee heeft ondertekend, maar dat hij toch zo zijn bedenkingen heeft bij het vierde concrete vraagpunt, waar men erop aandringt dat de Vlaamse Regering ook de Federale Regering zou vatten over dit probleem. Gezien de huidige impasse op federaal niveau lijkt zulks hem minstens enigszins illusoir.

5. Tussenkomst van de heer Ludwig Caluwé

De heer *Ludwig Caluwé* stelt dat het voorliggende voorstel van resolutie vanuit dubbel oogpunt een goede tekst is. Enerzijds klinkt er een duidelijk pacifistische boodschap in door, terwijl anderzijds ook steun betuigd wordt aan het legitieme Baskische autonomiestreven. Dat de twee niet onverenigbaar zijn, wordt aangetoond door het voorbeeld van Vlaanderen. Hier is immers nooit geweld gebruikt bij de staatshervormende processen.

In Baskenland, en meer algemeen in Spanje, zijn er al veel te veel onschuldige slachtoffers gevallen door blinde terreur. Die terreur moet dan ook stoppen. Aan de andere kant moet ook worden vastgesteld dat, als een rechtstreeks gevolg van die terreur, er in Spanje wel heel vreemde wetgeving tot stand is gekomen – wetgeving die weliswaar tot twee keer toe de toets van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft doorstaan – die toelaat om politieke partijen te verbieden of uit te sluiten van deelname aan verkiezingen. Het is dan ook een goede zaak voor het democratische proces dat het Spaanse Grondwettelijke Hof de Baskische partij Bildu heeft toegestaan om deel te nemen aan de lokale verkiezingen van 22 mei laatstleden.

6. Tussenkomst van mevrouw Ann Brusseel

Mevrouw *Ann Brusseel* treedt de heer Karim Van Overmeire bij in diens kritiek op het gebruik van het Engels in het parlementaire stuk. Vanuit het oogpunt van consequentie is het immers maar logisch dat als men het Frans – toch de taal van een deel van dit land – afwijst, men dezelfde opstelling hanteert ten aanzien van het Engels. Verder heeft zij inhoudelijk geen opmerkingen bij het voorstel van resolutie, dat namens Open Vld overigens door een ander parlementslid mee onderhandeld werd.

7. Tussenkomst van de heer Frank Creyelman

De heer *Frank Creyelman* verklaart zich als nationalist zeer wel te kunnen terugvinden in het Baskische autonomie- en onafhankelijkheidsstreven, dat weliswaar best zo geweldloos mogelijk zou moeten verlopen. Ook hij meent verder dat men in deze Vlaanderen iets te veel als het na te volgen voorbeeld bij uitstek naar voor brengt. Men kan zich immers afvragen in welke mate het Vlaamse streven effectief succesvol is. Hij betreurt wel dat zijn fractie, omwille van intern-politieke redenen, niet de gelegenheid gekregen heeft om dit voorstel van resolutie mee te ondertekenen.

8. Replieken van de heer Matthias Diependaele

In zijn repliek beaamt de heer *Matthias Diependaele* dat het inderdaad beter geweest ware mochten de Engelse passages vertaald geweest zijn. Ten aanzien van mevrouw Ann Brusseel laat hij opmerken dat de uitspraken over het Frans die er recent geweest zijn niet uitgingen van de N-VA, maar louter van een individueel lid. Verder wijst hij er nog op dat Open Vld het voorstel van resolutie mee ondertekend heeft en hieromtrent toen geen enkele opmerking geformuleerd heeft.

Daarop inpikkend onderstreept mevrouw *Ann Brusseel* dat dat ene N-VA-lid die de kwetsende opmerking over de Franstaligen gelanceerd heeft, wel niet teruggefloten is door de N-VA-partijleiding.

Met betrekking tot de eerder kritische bedenkingen van de heer Van Overmeire, stelt de heer *Matthias Diependaele* dat dit voorstel van resolutie zeker niet gratuit is, maar vooral een signaalfunctie heeft. Ontwapening blijft vanzelfsprekend van primordiaal belang in dit alles, en blijft vooralsnog zeker een knelpunt. Dat het Kadhafi-regime momenteel op instorten lijkt te staan, zou bepaalde ontwikkelingen mogelijk wat kunnen bespoedigen, aangezien het voornamelijk Libië was dat tot min of meer recent optrad als wapenleverancier voor diverse terroristische bewegingen.

Op de vraag of het Vlaams Parlement met dit parlementair initiatief alleen staat, durft de heer Diependaele niet meteen een antwoord te geven, maar hij meent te weten dat de SNP in het Schotse Parlement aan een soortgelijk voorstel van resolutie werkt. Hoe dan ook meent hij dat Vlaanderen en zijn parlement in deze een nuttige voorbeeldrol kunnen vervullen, gezien elke stap in de staatshervorming hier toch vreedzaam is verlopen.

Een dergelijke input ‘van buiten uit’ lijkt des te nuttiger in de mate dat de samenwerking tussen de verschillende regio’s in Spanje niet bepaald intensief genoemd kan worden. Men moet in elk geval niet verwachten dat er van daaruit echt aan de kar getrokken zal worden. Tevens meent hij dat dit voorstel van resolutie in genen dele schadelijk is voor de internationale ambities van Vlaanderen of het Vlaams Parlement.

III. STEMMING

Ter stemming gelegd, wordt amendement nr. 1, zoals voorgesteld door de heren Matthias Diependaele, Ward Kennes en Jan Roegiers, mevrouw Fientje Moerman en de heren Boudewijn Bouckaert, Filip Watteeuw en Marc Hendrickx aangenomen bij unanimiteit van 8 stemmen.

Gezien dit amendement ertoe strekt om het initiële voorstel van resolutie in zijn geheel te vervangen, impliceert deze stemming over het amendement als dusdanig meteen ook de stemming over het voorstel van resolutie.

Frank CREYELMAN,
voorzitter

Fatma PEHLIVAN,
verslaggever

Gebruikte afkortingen

ETA	Euskadi Ta Askatasuna (Baskenland en Vrijheid)
EU	Europese Unie
SNP	Scottish National Party
UNPO	Unrepresented Nations and Peoples Organization

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE

Het Vlaams Parlement,

– overwegende dat de politieke, sociale en culturele onderdrukking van de Baskische bevolking tijdens het autoritaire Francoregime heeft geleid tot een gewapende bevrijdingsstrijd;

– overwegende dat deze strijd echter ontaard is in ETA-terrorisme, wat reeds aan 820 slachtoffers het leven kostte, en dat elke vorm van terrorisme onaanvaardbaar is;

– overwegende dat dit het laatste gewapende conflict is in Europa dat al decennia aansleept en dat heeft geleid tot een vicieuze cirkel van geweld;

– overwegende hoe moeilijk het is om de vicieuze cirkel van terreur, geweld en politieke intimidatie te doorbreken en overwegende de stappen die daarin werden ondernomen door de Baskische nationalistische beweging en de ETA;

– gelet op het feit dat er reeds maanden een proces bezig is waarbij de brede nationalistische beweging het politieke pad verkiest en niet het pad van het geweld, zoals blijkt uit:
  a) de 'Verklaring van Altsasua', 14 november 2009;
  b) 'Zutik Euskal Herria'/'Stand Up Euskal Herria', 16 februari 2010. De essentie ervan is dat men kiest voor louter democratische middelen en geweld dus afzweert;
  c) het Akkoord van Gernika 'ten behoeve van een scenario voor vrede en democratische oplossingen' ('Bake bidean ateribide demokratikoen akordioa'), 25 september 2010;
  d) de gemeenteraadsverkiezingen van 22 mei waar de partij Bildu pas in laatste instantie door het Spaanse Grondwettelijk Hof tot de stembusslag werd toegelaten en in een groot aantal gemeenten in Baskenland de meerderheid wist te behalen;
  e) het vreedzaam en democratisch verlopen van deze lokale verkiezingen;

– gelet op het feit dat dit politieke proces uitmondde in een verklaring van de ETA waarin zij een permanent, algemeen staakt-het-vuren afkondigt dat kan worden gecontroleerd door de internationale gemeenschap;

– gelet op de 'Verklaring van Brussel' die op 29 maart 2010 ondertekend werd door 21 prominente intellectuelen en (politieke) leiders, waaronder Brian Currin, The Nelson Mandela Foundation en verscheidene Nobelprijslaureaten (Betty Williams, John Hume, aartsbisschop Desmond Tutu, president F.W. de Klerk);

– gelet op de expliciete oproepen aan de internationale gemeenschap in de aangehaalde manifesten;

– gelet op de positieve respons daarop vanwege diverse personen en instanties van de internationale gemeenschap zoals UNPO (Unrepresented Nations and Peoples Organization), de 'Friendship Group' in het Europees Parlement enzovoort;

– overwegende artikel 1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (1966) dat zegt dat "alle volkeren het zelfbeschikkingsrecht bezitten. Uit hoofde van dit recht bepalen zij in alle vrijheid hun politieke status en streven zij vrijelijk hun economische, sociale en culturele ontwikkeling na.";

– gelet op de door Vlaanderen naar voren geschoven prioriteiten in het kader van het Belgische voorzitterschap inzake de rol van de regio's, 'multi-level governance' en regionale diversiteit;

– overwegende dat de vreedzame Vlaamse ontvoogdingsstrijd als inspiratie kan dienen voor de volledige Baskische beweging om het gebruik van geweld als strategie en politiek drukkingsmiddel af te zweren;

– overwegende dat men dat unieke moment niet mag laten voorbijgaan, maar dat alle actoren bereid moeten zijn om bijkomende stappen te zetten om het vredesproces te doen slagen;

– vraagt de Vlaamse Regering:
  1° de Spaanse en Baskische Regering op te roepen en aan te moedigen om het vredesproces constructief mee vorm te geven;
  2° op diverse Europese fora (diverse organen van de Europese Unie, het netwerk van Europese Regio's met Wetgevende Bevoegdheid REGLEG enzovoort) de steun aan het Baskisch vredesproces onder de aandacht te brengen;
  3° daarbij aandacht te hebben voor een vreedzaam proces, voor de toepassing van alle (individuele en collectieve) mensenrechten, burgerrechten en politieke rechten;
  4° de Federale Regering te vragen hetzelfde te doen;
  5° initiatieven te nemen om de banden tussen Vlaanderen en Baskenland verder uit te bouwen en te versterken.